

den oberordnede Domstol, Overretten eller Højesteret, ogsaa finder det, og nedsetter den ved Underretsdommen ikkende Straf, saa veed jeg dog ikke, hvorledes man med nogen Ret vil kunne sige, at det er ubilligt, at den Varetægtsarrest, som den Paagældende har siddet i under Sagens Appel, kommer ham til Gode ved Videlsen af den Straf, han maatte findes at have forskyldt. Dernæst talte den meget ærede Justitsminister om den Stala, Lovforslaget opstiller. Han fandt den, jeg tror han sagde, i højeste Grad urimelig; det Udtryk urimelig blev i det Mindste brugt. Ja, dersom den ærede Minister har Noget at indvende mod den Stala, saa maa han virkelig rette sin Vebredelse i saa Henseende til den almindelige borgerlige Straffelov og ikke til mig som Forslagsstiller; thi det kan sikkert Ingen bestride, og det bestrider den høitærede Justitsminister heller ikke, at Varetægtsarresten er en lige saa stor Videlse som Straf af simpelt Fængsel, og naar det er Tilfældet, saa er hele Stalaen, saaledes som den staar i Lovforslaget, ikke andet end akkurat den samme, som findes i almindelig borgerlig Straffelov. Der staar Stalaen, der er den taget fra i Lovforslaget, og Lovforslaget henholder sig jo ogsaa hertil, og jeg har i Anmærkningerne til Lovforslaget end yderligere paavist dette og de enkelte Paragrafer i almindelig borgerlig Straffelov, hvor denne Stala findes. Man kan hos os ikke ganske gaa den Vej, som man gaar i den tydske Strafferet, hvor man lader Domstolene bestemme, hvor stor en Del af Varetægtsarresten der skal komme den Paagældende til Gode som Afkortning af den Straf, han har forskyldt for den af ham begaaede Forseelse, undtagen man i alt Fald lader det staa hen som en Skønssag, hvad man ikke gjør, saavidt mig bekjendt, i den tydske Strafferet. Dette ligger deri, at i den tydske borgerlige Straffelov har man ikke den Straf, vi kende, nemlig Fængsel paa Bånd og Brød. Den findes ikke der, og derfor gaar det af sig selv: Naar man siger, at Varetægtsarresten skal affortes, saa er den til Dag for Dag af Straffen; det er der ingen Vansteligheid i. Men Vansteligheiden fremkommer hos os derved, at vi have Fængselsstraf paa Bånd og Brød, hvor, som bekjendt, efter Straffeloven 1 Dags Bånd og Brød svarer til 6

Dages simpelt Fængsel. Der kan altsaa komme det Tilfælde — og det vil temmelig hyppigt komme — at der bliver et Overflud af Varetægtsarrestdage, som ikke svarer fuldt ud til 1 Dags Fængsel paa Bånd og Brød, og der maa man altsaa have en Regel for, hvorledes der da skal forholdes. Jeg er indrer ikke i dette Dieblit, om man i den tydske Straffelov har simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangelost som hos os, hvor som kjendt efter Straffelovens Regler 4 Dages simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangelost svarer til en Dags Fængsel paa Bånd og Brød; men det anser jeg for et underordnet Spørgsmaal. Man kan ogsaa for mit Vedkommende gaa den Vej, at man siger: Domstolene skulle bestemme: saa og saa meget affortes der for Varetægtsarresten.

Jeg glemte for at tilføie, da jeg talte om Appel, at naar den ærede Minister fandt saa mange Betæneligheder ved Appellen og saa mange vanskelige Spørgsmaal at afsjøre der, gaar Lovforslaget jo ligesum ud paa at lade Domstolene i ethvert enkelt Tilfælde afgjøre det. Slutningen af Lovforslaget lyder, som jeg igjen betoner det: „Den Tid af den lidte Varetægtsarrest, der maa tilskrives den Skyldiges eget Forhold under Sagen og saaledes ikke bør komme til Afkortning, bestemmes i Dommen“. Lad os altsaa sige, at Dommen appelleres, saa vil enhver Appellinstants, Overretten, og gaar Sagen videre, efter den Højesteret, her efter Lovforslaget, om det blev til Lov, kunne sige: Saa og saa Meget maa ikke affortes. Det blev altsaa Domstolene, der kom til at afgjøre det Spørgsmaal. Jeg slutter med at takke for den Modtagelse, som Lovforslaget i det Mindste i sit Princip har faaet hos de fleste ærede Talere her i Dag under Forhandlingen, og jeg kan slutte mig til en Udtalelse, som faldt fra en æret Taler, at det vistnok snarere gjælder om at faae gjort Noget end at fortabe sig i Onster om en snarlig Rettsreform. Der er ikke her i dette Lovforslag Noget, som i mindste Maade kan foregribe en kommende Rettsreform, men jeg deler den Opfattelse, at medens vi vente paa den, er det bedst, at vi gjøre, hvad vi kunne, i det Smaa for at rette paa de værste Mangler i de Tilstande, vi have. Det var ogsaa en Anskuelse, som den meget ærede Justitsminister fremsatte, da vi for